



מחשבת קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן

SHORT MACHSHAVA ON THE DAF

אמרי בינה הקדמה הערה ו'

דבר ודבר אשר הוכינו בסגורים ועינינו לא ראו באור הבהיר. והרמ"ע כ' סוף ס' יונת אלם שבכ"מ שנאמר 'שתק רב' היה לו לשוב על פי הסוד ולא רצה לגלות [ועיין תשובת חות יאיר (פי' קנב) שהעיר מדברי תום' ב"ק (דף יא.) מדשתק רב לאו דינא הוא, דיש לומר אין ה"נ דלא פסקינן הלכות ע"פ הסודות רק ע"פ הנגלות, וברמב"ן ב"ב (דף סב.) כתב משם הר"ח דכל היבא דשתיק להו לרב כהנא ורב אסי מודי להו ולא אמרינן משום דלא חש לה כיון דהם לנמרא דרב צריכי לסבריה ל"ה צריכינן מיחש הוא חייש להו וכי שתק אודויי מודי להו, והרמב"ן מסיק דספקא הוא וברדיני ממונות קולא לנתבע ובאיסורא לחומרא, ומ"מ מצינו דאף באיסורי דרבנן לא אולינן לקולא כמו ביצה (דף לז:) ובש"ע או"ח (סי' שצד) ועי"ש בס' קרבן נתנאל, ובלא ספק הרב רמ"ע ז"ל ידע דלא פסקינן הלכה ע"פ סודות רק ע"פ הנגלות, רק מצינו שאמרו רז"ל הללו מטמאים והללו מטהרין הללו אוסרין והללו מתירין אלו ואלו דברי אלהים חיים]. וכתב הרמ"ע דמה דשתיק הוא שע"פ הפנימויות היה רב קולע אל השערה, ורב הוא ר' אבא תלמיד הגדול מתלמידי רשב"י, מבעלי פנימויות וסודות התורה ולא רצה לגלות, ואני בעניי

בנא בתרא סב

עניין: שתיק רב – פסיקה עפ"י קבלה

סוף ספר יונת אלם לרמ"ע מפאנו

הוא. עוד מצאנו בגמ' פעמים רבות דרב כהנא ורב אסי מקשו ליה ושתיק רב. והשתא מבעי לן לאודועי דבכלהו דוכתי טעמא רבא ומסתברא ה"ל לרב בסתרי תורה למומרא דלא כוותיהו, ואע"ג דשתק להו בקהל עם משום כבשים ללבושך אפשר דהדר פריק להו בלחשיה, ואיכא מנייהו דהלכתא כוותיה. בפ"ק די"ט (ביצה ג.) אמר ה"ז יחוד שלם, ושניהם יחד "תורה". ובריש פ' המוכר את הבית (ב"ב סב.) מוצר לו מצד א' ארוך ומצד א' קצר אמר רב לא קנה ארוך אלא כנגד הקצר, שאין לנו השגה באריך כלל ולא בראש תור שפירושו משולש אבא ואימא ומזלא אלא ע"י זעיר. ובפ' אלו

שו"ת חתם סופר או"ח סו"ס נא

לא יתן לחטוא את בשרו, ויפה כ' פר"מ על שכנגדו שהביא מכתבי האר"י וכ' עליו פר"מ עם נעלמים לא אבוא יפה דיבר, וכן אני אומר כל המערב דברי קבלה עם ההלכות הפסוקות חייב משום זורע כלאים פן תוקדש המלאה הזרע אשר תזרע, ולעומת זה

חות יאיר סי' קנב

דמסתפינא לשלוח ידי במשיה ה' כי ידוע שרב הוא רב אבא תלמיד המובהק והמובהק מתלמידי רשב"י מבעלי הסודות, כמו שכתב מהרמ"ע סוף ספר יונת אלם שבכל מקום שנאמר שתק רב [עיין סוכה ז. וש"נ] היה לו להשיב על פי הסוד ולא רצה לגלות (ויש שם טעות בספר שכתב רב אבהו' וצריך לומר רב אבא), ואף כי קהיתי בזה בספר מר קשישא [ערך שתק רב] מדשקיל וטרי בביצה דף ו' [ע"א] למה שתק מכל מקום חלילה לדחות דברי רמ"ע דיש לומר דהש"ס שקיל וטרי למה שתק דגם בנגלה היה לו להשיב. ומטעם זה גם כן אין להקשות ממה שאמרו בבבא קמא דף י"א ע"א מדשתיק רב לאו דינא הוא, דיש לומר אין הכי נמי דלא פסקינן הלכות על פי הסודות רק על פי הנגלות, וכבר האריך בזה בספר מצרף לחכמה, ועל כן בכמה דוכתי לא קיימא לן כרשב"י.

שו"ת מנחת אלעזר ח"ב סי' עח אות ד'

ישראל מנהיג צבאלים עכ"ל החת"ס והנה מ"ש כל הנוער דצרי קבלה עם ההלכות חייב מנסוס זורע כלאים וכי חס ל"י להגאון הלריק ז"ל להיות כונחו צפשיעות וכי מרחא הנוגז חצרהס שומללים דצריו צט"ע ח"ח מכתזי האר"י ז"ל להלכה צהרנה מקומות וכן מן הצ"י ושאר הפוסקים שהצילו מהחסיק והאר"י ז"ל לנכס להלכה צפריהם על כל חלו יאמרו שהיו זורעי כלאים חזי חלל צמחית גאווה ולדקמו פלטה קולמסו ורק דרך לחות מנסוס קיפ"י דדצריו מחנות ערלה להרעיש על הנוער צ"י דצרי הגיון ושכלה כמו שנהא עס כן י"ל צניכ. ובחנות לענין קבלה וצפרע צוקים ע"ס פלוגתא צ"ן הפוסקים צודאי תקבלה יכריע להלכה וכמ"ס עס צק"י מ"ח ורצרי הסאילת יעצ"ן ז"ל:

שו"ת רדב"ז ח"ד סי' אלף פב

וכיון שהיא פלוגתא דברי הקבלה יכריחו ואתה אל תחיה :

שו"ת רדב"ז ח"ד סי' אלף קנא

שאלה בעתקת מנקום למקום. וגם אני נוהג נחנן חמר שרתיחי הספר ועמדת על הדבר לפי שיש בידי כל גדול בכל דבר שנוכח בגמרא או בלחוד מן הפוסקים או בעלי ההלכות אשילו שיהיה הפך ממה שכתוב בספרי הקבלה אני מודה זו וגל אחוש למס שכתוב בלחוד מלחוס הספרים ולעלמי חס הוא חומרא אני נוהג אותו ואם קולל לא לחוש לה ועעמו של דבר לא ראיתי לכותבו פה וא"ת כרי מנסג

שו"ת רדב"ז ח"ד סי' אלף קיא

עס ס' נקרא עליך ויראו ממך ובעל מקום שהחלה ספרי הקבלה חולקים על פסק הגמרא הלך אחר הגמרא והפוסקים וכל מקום שאינו חולק כגון צבי סה"י גוונא שלא זכר בגמרא וגם בפוסקים אני ראיתי לסמוך על דברי הקבלה. ומכל מקום לריך לכסות אותם